

C161 – BUI11

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

17 april 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
INTERNATIONALE SAMENWERKING EN TOERISME

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Linda Vissers tot mevrouw Fientje Moerman, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel, over de houding van Vlaamse exporterende bedrijven tegenover de dienstverlening van Flanders Investment and Trade (FIT)	1
Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de stand van zaken in de internationale samenwerking tussen Vlaanderen en Marokko	2
Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de toename van het aantal vaste vakantiehuisjes op campings	7

Waarnemend voorzitter: mevrouw Miet Smet, ondervoorzitter

Vraag om uitleg van mevrouw Linda Vissers tot mevrouw Fientje Moerman, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel, over de houding van Vlaamse exporterende bedrijven tegenover de dienstverlening van Flanders Investment and Trade (FIT)

De voorzitter: Mevrouw Vissers heeft het woord.

Mevrouw Linda Vissers: Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, uit een onlangs door een werkgeversorganisatie gehouden enquête blijkt dat zes op de tien Vlaamse ondernemingen die reeds internationaal actief zijn, overwegen om nog meer te investeren in het buitenland. De resultaten van de enquêtes staan in Vokatribune, het nieuwe maandblad voor de leden van Voka.

Opvallend is dat 80 percent van de Vlaamse ondernemingen op export gericht is. De bedrijven zijn vaak zelf actief in het buitenland, hetzij met een eigen vestiging of via een partnership. Zes op de tien van deze internationaal actieve bedrijven willen in de nabije toekomst nog meer investeren in het buitenland. Hinderpalen blijken onder andere het vinden van betrouwbare partners, de onbekende buitenlandse wetgeving en het gebrek aan kennis van buitenlandse markten. Opmerkelijk is tevens dat vier op de tien van de Vlaamse bedrijven zonder enige hulp hun administratieve weg in het buitenland trachten te vinden.

Mevrouw de minister, hebt u een verklaring voor het feit dat vier op tien Vlaamse bedrijven, zonder hulp te vragen of te krijgen van de bevoegde Vlaamse overheidsdienst, Flanders Investment and Trade, FIT, zelf moeten instaan voor een buitenlands investeringsavontuur? Welke redenen kunnen worden aangehaald voor het niet vragen van assistentie van FIT, in overweging nemend dat toch 79 percent van de bedrijven het bestaan en de werking van FIT kennen? Hoeveel aanvragen voor hulp werden door FIT tijdens de jaren 2005 en 2006 geweigerd en welke redenen hebben tot deze beslissing geleid?

Opmerkelijk is dat de Vlaamse bedrijven de FIT-dienstverlening niet levensnoodzakelijk vinden om een buitenlandse investering te doen. Welke aanvullende initiatieven wilt u nemen om meer bekendheid te geven aan de dienstverlening van FIT?

De voorzitter: Minister Moerman heeft het woord.

Minister Fientje Moerman: Mevrouw Vissers, in Vokatribune van maart 2007 zijn de resultaten verschenen

van een Voka-enquête over de dienstverlening van Flanders Investment and Trade of het Vlaams Agentschap voor Internationaal Ondernemen. Een klantenbevraging is ongetwijfeld een nuttig instrument om performantie te meten. Ik kan mij in deze echter moeilijk uitspreken over de enquête in kwestie, omdat ik er niet bij betrokken was. Het was een enquête van Voka. Ik weet niet hoe ze gevoerd werd, welke bedrijven geconsulteerd zijn en zo verder. Rekening houdend met die beperkingen, zal ik toch een zo volledig mogelijk antwoord proberen te geven.

FIT heeft overigens, in het kader van de beheersovereenkomst met de overheid, zelf een klantenbevraging laten uitvoeren door een extern bureau. De resultaten daarvan worden momenteel verwerkt. Ik vermoed dat die binnen afzienbare tijd beschikbaar zullen zijn.

Het is de taak van FIT om de internationale expansie van Vlaamse bedrijven op duurzame wijze te ondersteunen. Het agentschap is ook belast met het aantrekken naar en verankeren in Vlaanderen van buitenlandse investeringen. Sinds zijn ontstaan uit de fusie van de Dienst Investeren in Vlaanderen en Export Vlaanderen op 1 juli 2005, doet FIT dus meer dan alleen het aantrekken van potentiële buitenlandse investeerders en het ondersteunen van Vlaamse exporteurs.

Ondanks de verschillende communicatie-initiatieven die FIT daaromtrent heeft gevoerd, kennen de meeste bedrijven FIT nog altijd van zijn oorspronkelijke, veel beperktere opdrachten. Dat kan een eerste verklaring zijn waarom vier op de tien bedrijven geen beroep doen op FIT als ze de internationale markt betreden.

Uit uw vraagstelling blijkt dat dezelfde verwarring ook in de commissie heerst. Men zou uit uw vraag kunnen afleiden dat het louter om buitenlandse investeringen gaat. Het gaat hier om het veel bredere en actuelere concept van internationaal ondernemen: exporteren, uitwisselen van technologie, licentieovereenkomsten, vestiging van een buitenlands verkoopskantoor en zo verder.

U moet de cijfers ook eens omdraaien. Als 60 percent van de bedrijven die zaken doen in het buitenland wél een beroep doet op FIT, is dat geen slecht resultaat. Er is weinig duidelijkheid over het profiel van de geconsulteerde bedrijven in de enquête, maar ik kan mij voorstellen dat grotere bedrijven die al jaren actief zijn op de internationale markt, zonder de hulp van FIT kunnen starten met een lokale investering. Anderen hebben misschien beslist om een beroep te doen op een externe consultant, een kamer van koophandel of een

federatie, en die kunnen op hun beurt weer gebruik maken van FIT.

De enquête heeft bovendien aangegeven dat slechts 4,9 percent van de bedrijven niet tevreden is over de dienstverlening van FIT. Aan de hand van de door Voka uitgevoerde enquête is het moeilijk in te schatten waarom ze niet tevreden zijn. Misschien krijgen we vanuit onze eigen klantenenquête, die FIT heeft laten uitvoeren, een beter inzicht. Ik kan wel zeggen dat het, in het kader van de beheersovereenkomst, de vierde strategische doelstelling van FIT is dat het agentschap een uitmuntende dienstverlening moet aanbieden aan zijn klanten. Als volgens de Voka-enquête maar 4,9 percent niet tevreden is, dan is dat geen slecht resultaat.

U vraagt hoeveel hulpaanvragen FIT in 2005-2006 heeft geweigerd en om welke redenen. In principe weigert FIT nooit hulp aan een Vlaams bedrijf tenzij het gaat om een delocalisatie. Wel zal FIT de dienstverlening aanpassen naargelang van de activiteiten van de onderneming. De dienstverlening aan een Vlaamse handelaar in buitenlandse producten zal niet dezelfde zijn als deze aan een Vlaamse fabrikant die een belangrijke meerwaarde creëert in de Vlaamse economie, bijvoorbeeld in de vorm van tewerkstelling in Vlaanderen.

U zegt dat het opmerkelijk is dat de Vlaamse bedrijven FIT niet levensnoodzakelijk vinden om buitenlandse investeringen te doen. U vraagt naar aanvullende initiatieven om meer bekendheid te verlenen aan de dienstverlening van FIT. Volgens de Vokastudie stelt slechts 15,3 percent van de ondervraagde bedrijven dat zij de FIT-dienstverlening als “helemaal niet nodig” beschouwt om internationaal te ondernemen. Zoals ik al zei: er zijn tal van Vlaamse bedrijven die in de afgelopen jaren een breed internationaal netwerk hebben opgebouwd of die al jaren internationaal actief zijn of die met externe consultancy werken of zich met een kamer of federatie hebben geëngageerd. Ik zal FIT blijven aansporen om de dienstverlening op een zo hoog mogelijk niveau te houden en bij een zo groot mogelijk aantal Vlaamse bedrijven bekend te maken. Zoals al gestipuleerd in de beheersovereenkomst, zal FIT voor de bekendmaking van zijn diensten een marketingplan opstellen als onderdeel van het operationele plan van de instelling. Met dit marketingplan wordt van FIT ook een effectieve bijdrage verwacht om het imago van Vlaanderen als regio voor internationaal ondernemen in binnen- en buitenland te versterken.

Voorts moeten wij het dienstenaanbod van FIT samen met de noden van de bedrijven laten evalueren. Daarom heb ik recent de volgende maatregelen genomen: één, de Vlaamse bedrijven via buitenlandse, door FIT erkende dienstencentra introduceren op groeimarkten; twee, FIT middelen ter beschikking stellen om vijf technologische attachés aan te trekken om de Vlaamse bedrijven die

hoogtechnologische producten exporteren beter te ondersteunen.

Zoals u weet heeft nog een andere organisatie, Agoria, de exportcijfers bestudeerd. Die studie maakte duidelijk dat het aandeel hoogtechnologische producten te klein is. Vandaar die inhaalbeweging. Wat de buitenlandse investeringen betreft – maar daar gaat het eerder om het aantrekken van buitenlandse investeerders naar Vlaanderen – is er een taskforce buitenlands investeren actief. Het secretariaat daarvan wordt door FIT waargenomen. Ook andere agentschappen en diensten kunnen erbij betrokken zijn en nog andere overheden kunnen erop worden uitgenodigd.

De voorzitter: Mevrouw Vissers heeft het woord.

Mevrouw Linda Vissers: Ik dank u, mevrouw de minister, voor uw antwoord. De antwoorden zijn voldoende duidelijk, en ik zal dan ook niet meer van uw kostbare tijd afnemen want er zijn, denk ik, nu belangrijkere zaken te regelen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de stand van zaken in de internationale samenwerking tussen Vlaanderen en Marokko

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, voor mijn vraag heb ik drie officiële documenten geraadpleegd: het regeerakkoord, de beleidsnota Buitenlands Beleid en de beleidsbrieven 2006 en 2007 met betrekking tot Marokko. Over Marokko valt heel wat te zeggen. In het begin van de legislatuur en bij de vorming van de regering is er heel wat gediscussieerd over de beoogde status van dat land voor onderlinge contacten.

Ik wil enkele belangrijke passages in herinnering brengen. In het regeerakkoord staat over internationale samenwerking enkel: “De geografische focus van het internationale ontwikkelingsbeleid ligt op Zuidelijk Afrika.” Voor de rest spreekt het Vlaamse regeerakkoord niet over Marokko of de Maghreb.

Mijnheer de minister, in uw beleidsnota Buitenlands Beleid komt Marokko een aantal keer voor, in de zin zoals we dat toen hadden begrepen. Op bladzijde 17 staat: “De Maghreb geldt als de zuidelijke buitengrens van de EU. De Vlaamse Regering heeft er de afgelopen

jaren vooral projecten ondersteund in Marokko. Ze wil ook de volgende jaren zinvolle projecten ondersteunen op het vlak van onderwijs, cultuur, jeugd of welzijn en investeren in een betere kennismaking en verstandhouding tussen Vlaanderen en Marokko. De vraag of dit verder onder de noemer ontwikkelingssamenwerking moet gebeuren, wordt onderzocht.”

Op bladzijde 28 staat: “Uitdrukkelijk kiezen voor Zuidelijk Afrika betekent ook dat de huidige samenwerking in het Noord-Afrikaanse Marokko bijgestuurd zal worden, zoals ook al aangegeven in het hoofdstuk Buitenlands Beleid van deze nota.”

Tot slot staat nog op bladzijde 28: “De activiteiten in Marokko zullen een nieuwe oriëntatie krijgen. Concreet betekent dit een grondige herziening van de strategie om in Marokko uitsluitend met niet-gouvernementele actoren te werken.”

Mijnheer de minister, in uw beleidsbrief 2006 krijgen we traditiegetrouw een stand van zaken en een overzicht van de acties voor 2006. De stand van zaken in 2005 was toen: “Met het oog op een grondige herziening van de strategie met betrekking tot Marokko werden in 2005 geen nieuwe projecten goedgekeurd binnen het kader van de ontwikkelingssamenwerking. Marokko blijft een prioritaire partner voor Vlaanderen, maar dan onder de vorm van een volwaardige bilaterale relatie. Daarom werd in 2005 begonnen met de inventarisatie van alle bestaande en gewenste vormen van samenwerking met Marokko door Vlaanderen.”

Voor acties in 2006 staat er: “Naar aanleiding van de zending van de minister-president in januari 2006 op uitnodiging van Catalonië, zal een nota worden voorgelegd aan de Vlaamse Regering met de bedoeling het bilaterale beleid ten aanzien van Marokko te expliciteren.” In de beleidsbrief 2007 wordt het heel stil over de heroriëntering van de relaties Vlaanderen-Marokko. Er wordt enkel gesproken over een project ‘Vlaanderen in de Wereld’, over vijf Vlaamse contactpunten in de voor Vlaanderen prioritaire landen. Dat is alles wat er in de beleidsbrief 2007 staat.

Mijnheer de minister, we zijn nu ongeveer halweg de legislatuur. Ik wil graag weten hoe het staat met de goede voornemens uit de beleidsnota. Wat is de huidige stand van zaken in de internationale samenwerking tussen Vlaanderen en Marokko? Hoeveel staat de in 2005 al aangekondigde inventarisatie van samenwerkingsvormen tussen beide landen? Zijn de resultaten ondertussen bekend? Zo ja, wat zijn de conclusies? Zo nee, tegen wanneer verwacht u die dan wel? Op welke manier wordt de verschuiving van hulp naar ondersteuning op politiek en institutioneel vlak precies geconcretiseerd? Hoe evalueert u die nieuwe strategie?

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de minister, ik wil mij aansluiten bij de vraag van de heer Roegiers. Ik heb vorig jaar een vraag gesteld over de rechten van de vrouw in Marokko, vooral met het oog op de micro-economische situatie. Dat gaat dan over de kleine ondernemingen die zich ontwikkelen rond de moeder des huizes, de vrouw die de situatie heel anders beoordeelt en behandelt dan de mannelijke wereld rondom haar. Die micro-economie zou gesteund kunnen worden vanuit Vlaanderen. Er is toen geantwoord dat daaraan de nodige aandacht besteed zou worden.

In de lijn van wat de heer Roegiers gezegd heeft, zou ik willen weten wat Vlaanderen op dat vlak gedaan heeft. We hebben inderdaad een zekere voeling met Marokko, alleen al doordat een belangrijke Marokkaanse gemeenschap in Vlaanderen leeft. En dus zou er wat meer aandacht naar dat land kunnen gaan.

De voorzitter: Mevrouw Poleyne heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyne: Ik wil mij aansluiten omdat ik het een heel goede vraag vind. Het is belangrijk om in het parlement duidelijkheid te krijgen over de evolutie in de relatie tussen Vlaanderen en Marokko.

Ik heb minister Anciaux, die Marokko in zijn jeugd-beleid als een van de partnerlanden ziet, daarover al ondervraagd. Ik heb hem aangespoord om zoveel mogelijk contact te hebben met de minister van Buitenlands Beleid en Ontwikkelingssamenwerking, om zo een coherent beleid te kunnen voeren.

Minister Anciaux meldde dat er een nieuw samenwerkingsakkoord aankomt. Daarom zou ik graag weten wat op vandaag de stand van zaken is.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw de voorzitter, collega's, zoals u weet was Marokko voor de vorige Vlaamse Regering een prioritaire partner inzake ontwikkelingssamenwerking. Onder de huidige regering is daar een einde aan gekomen, conform het regeerakkoord, dat uitdrukkelijk bepaalt dat wij ons concentreren op Zuidelijk Afrika. Men kan dat betreuren, maar zo is de situatie nu eenmaal.

Overeenkomstig het regeerakkoord wordt de ontwikkelingssamenwerking niet voortgezet, behalve de lopende projecten en enkele projecten die verband houden met de genderproblematiek. Ik zal de commissieleden een bijlage bezorgen met het overzicht van alle projecten die er geweest zijn of die nu nog lopen, ten gevolge van de keuze in de vorige regeerperiode. Het grootste deel is afgesloten, maar een aantal projecten lopen nog door en heb ik moeten verlengen. Andere projecten

zijn nog niet helemaal af. Dat staat allemaal gedetailleerd in de lijst die ik zal laten bezorgen.

Ik heb inderdaad een inventaris laten maken van alle samenwerkingsverbanden, het akkoord en dergelijke meer. Ik heb daar een bijlage over. Ik stel voor dat ik ook die aan de leden van de commissie bezorg, met dus een overzicht van wat nog loopt.

De klemtoon is verlegd naar het politiek-institutionele. In de context van de Vlaamse Regering betekent dat dat je hoofdzakelijk bij de betrokken vakministers terecht komt, die elk een buitenlands beleid voeren. Je kunt daarbij inhoudelijk wel tot bepaalde samenwerkingsvormen komen.

Dat is onder meer aan de orde bij het beleidsdomein Cultuur. Marokko is in dat vakgebied een van de prioritaire landen. Er is onder meer een samenwerking voor een theatertechnische opleiding. De bijlage geeft een overzicht van wat precies aan de orde is bij de diverse vakministers.

Ook voor Onderwijs is er een samenwerkingsakkoord op komst. Er is momenteel een evaluatie bezig van de samenwerking tussen Vlaanderen en Marokko inzake onderwijs. Die samenwerking liep eind 2004 af. Minister Vandenbroucke heeft dat nu geëvalueerd. Dat leidt tot een strategienota ten aanzien van Marokko, wat wellicht op zijn beurt tot een samenwerkingsakkoord inzake onderwijs zal leiden. Er is ook een Belgisch-Marokkaans cultureel akkoord, maar door de staatshervorming worden die akkoorden ingevuld door de gemeenschappen en is er dus een kader om culturele samenwerking te organiseren.

Het bezoek van minister Moerman aan Catalonië is uiteindelijk niet doorgegaan, waardoor de mogelijkheid om dat ook in de context van de mediterrane zone te bekijken, niet is aangegrepen. Er is dus ook geen nota uit voortgevloeid.

Wat mijn bevoegdheid Buitenlands Beleid betreft, is een en ander vrij beperkt. Ik heb wel contactpunten geïnstalleerd in een aantal landen. Dat zijn mensen van Vlamingen in de Wereld. In onder meer Marokko en Suriname is dat het geval. Het zijn informele contactpunten, zonder officiële status. Die mensen rapporteren, faciliteren contacten voor Vlamingen die een bezoek wensen te brengen en bereiden officiële bezoeken van bijvoorbeeld een minister voor.

Mijnheer Roegiers, dit brengt mij tot uw resolutievoorstel rond Polen. Zoals u weet is Marokko een van de landen waar homoseksualiteit strafbaar is. Ook in andere landen waar Vlaamse ministers naartoe gaan – China, Cuba, Palestina – zijn er problemen op dat vlak. U hebt zelf ook de lijst van Amnesty International. In Malawi is

homoseksualiteit illegaal. In Mozambique kan het bestraft worden met dwangarbeid, in Marokko met drie jaar gevangenisstraf.

Ik wil ervoor pleiten dat we daarin een consequente houding aannemen. In de landen waar we al officiële contacten hebben, moeten we doorgaan met het leggen van contacten. We moeten uiteraard klemtonen leggen met betrekking tot de mensenrechten, maar we moeten de landen waar discriminatie bestaat in de wetgeving of de strafbaarstelling niet uitsluiten. Die lijst is immers ontzettend lang. We zouden in heel wat landen geen contacten meer kunnen leggen.

Ik wil er wel aandacht voor vragen. We moeten daar een consequente houding in hebben. We moeten dergelijke zaken kunnen aankaarten. In sommige gevallen kan dat tot doorbraken leiden. In Zuid-Afrika bijvoorbeeld heeft het Grondwettelijk Hof een doorbraak geforceerd met een uitspraak dienaangaande. We moeten dus eerder inzetten op sensibilisering, het aankaarten van de problematiek en de steun via projecten, dan ons afzijdig te houden.

Ik wil dit even onder de aandacht brengen. U verwijst naar de situatie in Polen, terwijl het in Marokko toch gaat om discriminatie in de feiten én in de strafbaarstelling, met een gevangenisstraf van drie jaar.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de minister, ik dank u voor de duidelijkheid die u hebt verschaft omtrent Marokko. In het begin van uw antwoord zei u: “Men kan het betreuren of niet dat Marokko geen prioritaire partner meer is in de ontwikkelingssamenwerking.” Voor alle duidelijkheid: ik betreur dat helemaal niet. Ik wil daarover geen misverstanden laten ontstaan. Marokko heeft veel meer capaciteiten. We kunnen beter op een bilaterale wijze met elkaar samenwerken dan via ontwikkelingssamenwerking.

Globaal gezien hebben we drie zaken binnen het nieuwe samenwerkingsverband met Marokko: cultuur, onderwijs en uw project Vlamingen in de Wereld. Ik kan mij vergissen, en dan moet u mij terechtwijzen, maar ik vind dit nogal mager. Als we Marokko als een volwaardige partner in onze bilaterale relaties willen beschouwen, moeten we inspanningen doen om het aantal samenwerkingsverbanden met Marokko te verhogen. Ik weet niet hoe we dat moeten doen. We kunnen in deze commissie eens bekijken hoe we meerdere ministers daartoe kunnen aanzetten en wat de mogelijkheden zijn om meer samenwerkingsverbanden op te starten. We kunnen daarover eens van gedachten wisselen in een besloten vergadering.

Verder komt u op een voor mij erg gevoelig terrein wanneer u het over Polen hebt. U haalt vijf landen aan waar homoseksualiteit strafbaar is. Dat is een pover

lijstje. Ik kan u tientallen landen opsommen waar dat het geval is.

Minister Geert Bourgeois: Ik heb niet gezegd dat het overal strafbaar is. In China is het bijvoorbeeld illegaal.

De heer Jan Roegiers: Bij de stemming over de holebi-resolutie vorig jaar hebben we tal van voorbeelden aangehaald van Afrikaanse, Aziatische en Arabische landen waar zware straffen staan op homoseksuele contacten. Het belangrijkste verschil tussen al die landen en mijn voorbeeld, Polen, is dat Polen een EU-lidstaat is. De Europese Unie is voor mij – en ik hoop voor iedereen in dit parlement – meer dan een economische unie. Het is ook een unie van waarden inzake verdraagzaamheid. Dat staat zelfs in het verdrag. Daarom is het zo erg dat een land uit die EU geregeerd wordt door een extreemrechtse en intolerante regering, waarbij eeneiige tweelingbroers de president en de premier zijn en de regeringspartijen zichzelf ‘Recht op Verdediging’ en ‘De Liga van Poolse Families’ noemen. Ik vind dat we niet te veel medelijden moeten hebben met een land en een regering die op die manier homofobie in de hand werken en samen met die homofobie antisemitisme en racisme bijna als beleidsmaatregelen in het vaandel dragen. Ik wil hier niet overgaan tot een officiële veroordeling maar ik denk dat het op dit ogenblik aangewezen is om daar geen officiële bezoeken af te leggen. Ik heb in die zin een voorstel van resolutie ingediend en ik reken op de steun van alle fracties in dit halfroond. Dat is mijn enige punt. Zodra de huidige Poolse regering veranderd is en wij duidelijke signalen krijgen dat haar homofobe beleid wordt omgezet in een beleid van tolerantie, vervalt mijn voorstel van resolutie. Dat is nogal evident. Maar op dit ogenblik hebben we alle redenen om geen officiële bezoeken aan Polen af te leggen.

Het is een beetje jammer dat we in een vraag over Marokko moeten uitweiden over Polen, maar u hebt mij uitgedaagd, ik vond dat ik daarop een antwoord moest geven. Ik hoop dat we het voorstel van de resolutie dat ik heb ingediend op een ander moment ten gronde en uitgebreid kunnen bespreken.

Het belangrijkste punt van verschil is dat Polen een EU-lidstaat is en de andere landen niet. Dat betekent niet dat we geen inspanning moeten leveren om ook die landen aan te zetten tot verdraagzaamheid en tolerantie, niet het minst ten aanzien van holebiseksualiteit.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Dank u, mijnheer de minister, voor uw antwoord. Het is nogal hoopgevend dat u hier de mensenrechten aanhaalt, en meer bepaald de holebi-problematiek in die landen. Ik vraag me af of deze houding met betrekking tot de mensenrechten en de discriminatoire wetgevingen wordt doorgetrokken naar andere

landen, zoals de partnerlanden inzake ontwikkelings-samenwerking: Zuid-Afrika, Mozambique enzovoort. Hoe staat u daar tegenover? Zult u die bestaande wetgevingen aanklagen of zult u op de een of andere manier enige druk uitoefenen op deze regeringen?

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Dank u, mijnheer de minister, voor uw antwoord. Mijnheer Vrancken, in het eveneens in deze commissie voorliggende kaderdecreet ontwikkelingssamenwerking wordt de mogelijkheid van een politieke dialoog met onze partnerlanden ingeschreven. Eens dit in het parlement is goedgekeurd, is dat alleszins een mogelijkheid.

Ik keer terug naar de vraag over Marokko. Mijnheer de minister, in de beleidsbrief van dit jaar wordt Marokko niet vernoemd als prioritaire partner. Misschien is het interessant dat Marokko – en andere landen waar de Vlaamse Regering projecten heeft – opgenomen wordt in de beleidsbrief zodat we een stand van zaken krijgen van de huidige relaties. Al beperken de contacten zich tot specifieke beleidsdomeinen, het is voor ons interessant om inzicht te krijgen in de samenwerking op beleidsdomeinen zoals onderwijs en cultuur. Dat zou de duidelijkheid en transparantie verhogen.

Mevrouw Miet Smet: Het zou niet onnuttig zijn als wij voor de landen die ons speciaal aanbelangen af en toe een overzichtsnota zouden krijgen. Daarvan zou ontwikkelingssamenwerking dan een onderdeel zijn, naast een hoofdstuk over culturele samenwerking, onderwijssamenwerking enzovoort. Dat zou zo kunnen zijn voor Marokko en de Maghreblanden, of voor Zuid-Afrika. Voor de landen waarmee we heel veel contacten hebben of wensen te hebben, zou ik dat een nuttige nota vinden. Dat betekent niet dat we alles onder ontwikkelingssamenwerking zetten. Het gaat om buitenlands beleid, ontwikkelingssamenwerking is daar een onderdeel van.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw de voorzitter, ik ga in op dat laatste punt en antwoord meteen aan mevrouw Poleyn: ik wil dat voorstel overnemen. Ik zal opdracht geven om die nota te maken. Dat is beter dan deze zaak op te nemen in de beleidsbrieven. Dat is ondoenbaar want alles verandert tegelijk. Die nota's komen ook in het parlement en kunnen daar worden besproken. Ik moet u wel waarschuwen dat u zich niet al te veel illusies moet maken en dat u geen al te hoge verwachtingen moet koesteren. Ik heb voor wat Marokko betreft alle departementen al meermaals aangespoord op ambtelijk vlak en ik heb IKW's georganiseerd. Maar er zit op dit ogenblik niet zo veel vaart in. Veel meer dan cultuur en onderwijs is er op dit

ogenblik niet, zoals u zult kunnen zien in het overzicht dat u zal worden bezorgd. Daarmee wil ik overigens niets denigrerends zeggen want ik vind dat belangrijke domeinen.

Dat zijn de twee meest voor de hand liggende departementen, mijnheer Roegiers. Ik denk niet dat er veel andere opportuniteiten zullen zijn. Maar verdere samenwerking is natuurlijk niet uitgesloten, bijvoorbeeld op het vlak van landbouw en zeker op het vlak van internationaal ondernemen. En er zullen nog wel vakgebieden zijn. Maar het gaat traag vooruit. U kunt de vraag stellen aan elk van de vakministers: het valt telkens onder hun buitenlandse activiteiten. Wij bepalen als regering een prioriteit, maar de invulling komt van elke minister.

Ik zal dus aan het Departement Internationaal Vlaanderen een nota vragen met een overzicht van de stand van zaken, en deze nota vervolgens aan deze commissie bezorgen.

Ik heb het punt Polen niet aangekaart, om de aandacht hiervan af te leiden. Ik vind het een essentiële kwestie. Als wij bijvoorbeeld een verdrag sluiten met Kroatië, dan nemen wij daar de mensenrechtenproblematiek in op. Voor Polen is dat niet aan de orde.

Maar stel dat je een onderwijssamenwerkingsakkoord of een cultureel samenwerkingsakkoord met Marokko sluit: ik kan me niet voorstellen dat deze problematiek daarbij niet aan bod zou komen. Je zit daar dan middenin. In Marokko is homo- of biseksualiteit strafbaar. Er staat drie jaar gevangenisstraf op. Je moet, denk ik, ten aanzien van de ontwikkelingslanden een onderscheid maken. Je kunt geen of nauwelijks een partnerland vinden waarmee je bij de samenwerking onze normen kunt opleggen. Je zult telkens opnieuw botsen op vormen van ongelijke behandeling, discriminatie, illegaliteit of zaken die voor ons niet acceptabel zijn.

Bilateraal is het natuurlijk anders – en dat is ook de lijn van de beleidsnota en de beleidsbrieven: de mensenrechten en de niet-discriminatie zijn essentieel. Ik herhaal dat ik dat niet zeg om de aandacht af te leiden. We moeten een onderscheid maken in het buitenlandse beleid. Een land erkent staten, geen regimes. Dat je contacten hebt met landen, betekent niet dat je akkoord gaat met hun beleid. Federaal buitenlandminister De Gucht is naar Rusland gegaan, welnu, Kasparov is daar eergisteren aangehouden omdat hij gebruik maakte van het recht op betogen. De Russische Federatie is nochtans ook lid van de Raad van Europa. Ik wil er echt niet voor pleiten dat we in dit geval alle mogelijke contacten vermijden. Dan ga je ook win-winsituaties uitsluiten, kan je geen klemtonen meer leggen, kan je geen people-to-people-contacten meer hebben. Net deze zorgen ervoor dat de zaken bespreekbaar zijn. Deze vraag is ook al aan bod gekomen in verband met China. Welk beleid voer je daar?

Maar, mijnheer Roegiers, u hebt gelijk. Ik heb hier ook het rapport van Amnesty International: de lijst is zo indrukwekkend dat ik straks zou moeten ophouden met het afleggen van officiële bezoeken, laat staan het sluiten van akkoorden als ik die lijn zou aanhouden. Ik weet dat Polen lid is van de Europese Unie en van de Raad van Europa. Maar Europa treedt op. Zie maar naar de resolutie van het Europees Parlement: de Commissie treedt op en vraagt de omzetting van een aantal richtlijnen. Dat is ook verdragsrechterlijk opgenomen.

We kunnen in een debat over Polen bespreken hoe we in onze contacten die problematiek aanbrengen. Maar dat is iets anders dan zeggen dat we géén contacten meer willen en ons zullen afsluiten. Dat is niet de beste oplossing. Als er juridisch-legaal, mét sancties, kan worden opgetreden, dan is dat enerzijds met de Raad van Europa, waarvan Polen lid is, net als de Russische Federatie, en anderzijds met de Europese Unie, met het Hof in Luxemburg. Daar is de Europese Commissie mee bezig. Zij heeft Polen al waarschuwingen gegeven.

Ik voeg daaraan toe dat er bij mijn weten in Polen geen wetgeving is die strijdig is met de Europese. Wel ontbreekt er wetgeving inzake de omzetting van niet-discriminatiebepalingen. In Polen is er, tenzij ik mij vergis, geen strafbaarstelling. Er zijn uitlatingen van bewindslieden die ons tegen de borst stuiten, maar dat is nog iets anders dan de strafbepalingen in bepaalde landen, die botsen met het rechtsgevoel en met de internationale principes inzake fundamentele rechten en vrijheden.

Dat is mijn houding en ik stel voor dat we die handhaven of we gaan ons hopeloos vastrijden. We zullen anders niet op een productieve manier kunnen omgaan met die problematiek. We hebben er alle belang bij om met zulke landen samen te werken, om te zorgen dat er op verschillende niveaus samenwerking is: people to people, vereniging tot vereniging, business to business enzovoort. Dat kan veel meer in beweging brengen dan een afzijdigheid van onze kant.

We zullen later over Polen discussiëren. Ik ben het met u eens. En als we met Marokko verdragen willen afsluiten, zitten we op dat vlak met een levensgroot probleem.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de minister, voor alle duidelijkheid: ik heb er alle vertrouwen in dat wij op dit vlak dezelfde mening delen. Daarover gaat het niet.

Alleen – en u hebt ernaar verwezen – is er de resolutie van 15 juni 2006 van het Europees Parlement waarin al een strenge vingerwijzing naar Polen voorkomt. Toevallig had u in uw beleidsbrief 2007 een bezoek aangekondigd. Ik heb u toen al gezegd dat ik daarover, voor-

aleer u gaat, in deze commissie toch wel een gesprek wou voeren. We hebben eind januari, begin februari naar uw kabinet gebeld. Daar werd ons toen meegedeeld dat het bezoek aan Polen nog niet vastlag, maar dat het zou gepland zijn in het najaar. Ik was wel een beetje gerustgesteld. Dan kwamen er een week of twee, drie geleden de niet mis te verstane uitspraken van de Poolse onderwijsminister en van de ombudsvrouw voor de kinderrechten die, anders dan hier, zelf ook deel uitmaakt van het Poolse parlement: zij is parlamentslid voor de meerderheidspartij van de 'Kaczynski Brothers'. Toen vond ik het mijn plicht minstens de discussie te openen. Vandaar mijn voorstel van resolutie dat ik heb ingediend en dat ik aan alle collega's van de meerderheid heb bezorgd, in de hoop dat ze het allen mee zullen ondertekenen.

Er waren dus concrete aanleidingen waardoor ik het aangewezen achtte om u op dit ogenblik, mijnheer de minister, te zeggen dat het, gezien de situatie in Polen en gezien het feit dat dit een EU-staat is, niet aangewezen lijkt om officieel op bezoek naar Polen te gaan. Nog eens: ik neem aan dat we dit ten gronde kunnen bespreken eenmaal het voorstel van resolutie hier in deze commissie wordt geagendeerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de toename van het aantal vaste vakantiehuysjes op campings

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mevrouw de voorzitter, ik veronderstel dat mijn vraag geen aanleiding zal geven tot een uitgebreide discussie, hoewel, als ik rond mij kijk: je weet maar nooit.

De collega's die een beetje vertrouwd zijn met de sector, weten dat de campingsector het laatste decennium zwaar onder druk staat, niet het minst door de toenemende wetgeving en reglementering, die het allemaal wat moeilijker maken voor campinguitbaters. Dat heeft als gevolg dat vele campings waar geen opvolging is, de deuren sluiten. Een bijkomend fenomeen is de 'chaletisering'. Dat woord heb ik uit de kranten, ik veronderstel dat het niet in de Van Dale staat. Ik bedoel er de 'verstening' van de kampeerplaatsen mee, het toenemend aantal vaste vakantieplaatsen.

Ik geef een voorbeeld uit Wenduine. Daar wordt een stuk van een camping overgenomen door projectontwikke-

laars, die de verworven gronden gebruiken om een vakantiepark met vaste vakantiewoningen in te richten. Daardoor gaan vele kampeerplaatsen verloren. De laatste jaren is er een verlies van 5000 plaatsen aan onze kust, maar ook in de rest van Vlaanderen. Dat heeft zware gevolgen voor de mensen die er vroeger terecht konden. Het is niet altijd evident om met de caravan van de ene naar de andere kampeerplaats te verhuizen omdat sommige uitbaters liever zelf een caravan verkopen of een bestaande caravan opnieuw laten bewonen.

Mijnheer de minister, dit probleem valt onder het Toerisme voor Allen-beleid, omdat het niet voor elke Vlaming vanzelfsprekend is elk jaar een verre reis te ondernemen. Vele mensen, vooral ouderen en sociaal zwakkeren, hebben met hun zuurverdiende centen een kampeerwagen gekocht en gaan op vakantie aan onze kust.

Mijnheer de minister, u hebt in het verleden laten blijken dat u zich bewust bent van deze problemen en dat u zich zorgen maakt over het verlies van kampeerplaatsen aan de kust. U hebt zelfs gezegd dat de aankooppolitiek van projectontwikkelaars leidt tot stijgende grondprijzen en dat de omvorming van campings naar weekendverblijven vaak gelijkstaat met verkapte woonzones. U hebt gezegd dat er intensieve gesprekken worden gevoerd tussen uw kabinet, de provincie en de kustgemeenten. Daar werd aangestuurd op een grote variatie in het logiesaanbod, waarbij ook heel wat plaats is voor kampeerterrinen. Dat is de essentie van de zaak en van mijn vraag om uitleg.

De campingfederatie heeft gepleit voor een politiek debat over het behoud van voldoende diversiteit in het logiesaanbod in de zones voor verblijfsrecreatie aan de kust en elders in Vlaanderen. Mijnheer de minister, hoe staat u tegenover de verdere 'verstening' van de campingsector? Het probleem is een lokale aangelegenheid. Misschien hebt u als minister van Toerisme weinig mogelijkheden om een initiatief te nemen. De gemeente De Haan heeft al een gemeentelijke verordening goedgekeurd, waarin werd vastgelegd dat er maar tot 11 percent van een park mag worden versteend. De provincie heeft geprobeerd om een initiatief te nemen, maar blijkbaar werd dat door verschillende kustgemeenten teruggefloten.

Mijnheer de minister, de kritiek van de campingsector is dat de Vlaamse overheid achterwege blijft. Welke initiatieven kunt u nemen? Bent u bereid om in te gaan op de vraag van de campingfederatie om het debat over de diversiteit van het logiesaanbod op gang te trekken?

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: De laatste jaren verdwijnen campings inderdaad steeds meer en komen ze in handen van vastgoedmakelaars. Dat is jammer omdat

er vele logeermogelijkheden zijn aan de kust en er moet een divers aanbod zijn. Als campings verdwijnen, sluiten we een bepaalde doelgroep uit, want de huizen die in de plaats komen zijn meestal een pak duurder.

Mijnheer de minister, hebt u al gesprekken gehad met de campingsector? Waarom zetten campinguitbaters de uitbating van campings stop? Is het een kwestie van opvolging of louter van rendabiliteit? Ze moeten inderdaad veel investeren om aan de noden van de veeleisende toeristen en de wetgeving te voldoen. Misschien kunnen we toch randvoorwaarden creëren zodat campings kunnen concurreren met weekendhuisjes.

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, ik herinner me dat u over die zaak overleg zou plegen met de minister van Ruimtelijke Ordening. Is dat inmiddels gebeurd? Is er een oplossing uit de bus gekomen?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw de voorzitter, collega's, al een tijd geleden heb ik de analyse gemaakt van dit probleem. Het is enerzijds een economisch probleem, en anderzijds een probleem van ruimtelijke ordening. Het economische probleem is duidelijk: de grond aan de kust wordt almaar schaarser. Vastgoedpromotoren zijn erg geïnteresseerd in terreinen voor verblijfsrecreatie, die ruimtelijk toelaten om een camping uit te baten, maar ook om er chalets te bouwen. De 'versteening' doet zich overal voor, maar is het duidelijkst en schrijnendst aan de Vlaamse kust.

De voorbije tien jaar is een aantal terreinen verloren gegaan, bijvoorbeeld Fabiola, Village Park, NovaPark, Tropical en Mercatorpark in De Haan, Boerhof 1 en 2 in Bredene en Tour Camp in Middelkerke. De recente dossiers Mercatorpark in De Haan en Tour Camp in Middelkerke liggen ons nog vers in het geheugen. De oorspronkelijke ruimtelijke definitie wordt steeds meer verengd tot het bouwen van tweede verblijven, wat ruimtelijk gezien ook kan.

Grond is schaars en duur. De onmiddellijke valorisatie van de gronden biedt voor de campinguitbaters een heel hoge opbrengst. Een hoteleigenaar aan de kust bezwijkt vaak voor een projectontwikkelaar, die het hotel wil kopen en er een flatgebouw wil neerpoten. Dat geeft een enorme meerwaarde.

Er is ook het probleem van schaalgrootte. In Nederland ligt de schaalgrootte van de campings hoger dan in Vlaanderen. Die evolutie doet zich ook voor in Limburg. Er moet een bepaalde schaalgrootte zijn om economisch rendabel te zijn. Een campinguitbating gaat vaak ge-

paard met nevenuitbatingen zoals een winkel, restaurant enzovoort. Hoe groter de schaal, hoe rendabeler de uitbating.

De wetgever heeft bij het opmaken van de gewestplannen ruimte willen toewijzen aan verblijfsrecreatie. Wat daarop kan komen, is een bevoegdheid van de gemeenten. Een provinciaal initiatief van de West-Vlaamse gedeputeerde is teruggefloten door de gemeenten. Theoretisch kan dat worden geregeld met een wetgevend initiatief. De minister van Ruimtelijke Ordening zou ook een omzendbrief kunnen schrijven naar de gemeenten die nog niet ontvoogd zijn. Steeds meer gemeenten raken ontvoogd op dat vlak. Ik zal de minister vragen om dat toch nog te doen. Maar de minister van Ruimtelijke Ordening en de provincie zeggen dat dit in de eerste plaats een zaak is van de gemeenten, die met hun ruimtelijke uitvoeringsplannen kunnen zorgen voor de invulling van de zonering van die bestemming.

In november 2005 heb ik een overleg georganiseerd met de gedeputeerde die bevoegd is voor de ruimtelijke ordening van de provincie West-Vlaanderen en vertegenwoordigers van Westtoer, het gemeenbestuur van De Haan en Toerisme Vlaanderen. Directe aanleiding voor dit overleg was de verkoop van het terrein Mercatorpark in Wenduine, De Haan.

Dit overleg heeft aanleiding gegeven tot een specifieke gemeentelijke stedenbouwkundige verordening voor De Haan ter bescherming van de kampeerzones. Dat is tot nu toe de enige gemeente die dit initiatief heeft genomen. De verordening werd goedgekeurd in 2006 en is van toepassing op alle gebieden die op het gewestplan zijn bestemd als recreatiegebied en als gebied voor verblijfsrecreatie binnen de gemeente De Haan.

Dit heeft ook geleid tot een project in het kader van het Kustactieplan III, dat in december 2006 werd goedgekeurd. Dit kan een testcase worden. In dit project wordt door specialisten op multidisciplinaire wijze onderzocht op welke wijze de gemeenten kunnen handelen in functie van de gestelde problemen. Het project, ingediend door Westtoer, wil een inhoudelijke en financiële ondersteuning bieden aan gemeenten die hun visie op kampeerbedrijven, opgenomen in hun ontwerp-gemeentelijke RUP's of BPA's, willen omzetten in gemeentelijke RUP's.

Het project zal hopelijk resulteren in initiatieven van een aantal kustgemeenten voor het opmaken van liefst vijftien gemeentelijke RUP's of BPA's die de mogelijkheid bieden voor kampeerbedrijven in deze zones om zich op lange termijn kwalitatief en op een rendabele manier te ontwikkelen. Dit Kustactieplan-project moet de betrokken gemeenten niet enkel financieel ondersteunen om hier werk van te maken maar moet tevens de inhoudelijke en juridische ondersteuning

bieden. Er zal daarbij niet enkel rekening worden gehouden met de ruimtelijke wetgeving maar ook moet er afstemming zijn met de sectorale logieswetgeving. Hiervoor is een inhoudelijke en juridische ondersteuning van experts van groot belang. Voor dit project stelde Westtoer een expertencommissie en een begeleidingscommissie samen.

Ik heb – binnen het raamwerk van mijn bevoegdheden – al heel wat initiatieven genomen en het debat op gang gebracht, maar er is meer nodig. We moeten nu, met respect voor de gemeentelijke autonomie, nagaan wat er op gemeentelijk vlak kan gebeuren inzake de ruimtelijke bestemming en het maken van RUP's.

De campingfederatie is uitgenodigd om deel uit te maken van de vermelde begeleidingscommissie. Het is nu de bedoeling om een procedure uit te werken voor het behandelen van de dossiers die de gemeenten indienen voor het begeleiden van individuele RUP's of BPA's. Als dit project van het Kustactieplan is uitgewerkt, zal ik zien of ik nog meer initiatieven kan nemen. Ik heb natuurlijk geen enkele ruimtelijke bevoegdheid. Ik kan alleen maar aandacht vragen voor de problematiek, sensibiliseren en hopen dat diverse gemeentebesturen die problematiek ter harte gaan nemen. Maar het is een zaak van gemeentelijke autonomie en ik zie dat de diverse gemeenten heel verschillend reageren.

Persoonlijk vind ik het zeer wenselijk dat er een voldoende ruim aanbod gecreëerd wordt voor de kampeers. Dat is ten eerste belangrijk vanuit ruimtelijk oogpunt: de kust is al in heel belangrijke mate versteend. Ten tweede speelt de diversiteit van het toerisme hier een rol. Het publiek van kampeers is zeer divers. Daar zit ontegensprekelijk een sociaal aspect aan vast, maar er zijn ook veel mensen die gewoon graag kamperen. We moeten aan de kust blijven voorzien in alle verblijfsmogelijkheden voor toeristen, of het nu gaat om campings, gastenverblijven of hotels. Die diversiteit is net een sterkte.

Kamperen is bovendien vooral voor jongeren zeer interessant en sociaal. Het is immers niet alleen goedkoop, maar biedt ook mogelijkheden om andere mensen te ontmoeten en nieuwe contacten te leggen. Dat is een vorm van toerisme die we moeten blijven ondersteunen.

Ik heb veel aandacht voor die problematiek. Vanuit mijn bevoegdheden doe ik al het mogelijke voor het behoud van dit aanbod.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de minister, het klopt dat de visies van iedereen die dit dossier volgt, min of meer gelijklopend zijn. U legt er de nadruk op dat het om een lokale bevoegdheid gaat, waar een aantal gemeenten jammer genoeg nog niet echt vatbaar voor zijn. Hopelijk zal het initiatief van Westtoer, in het kader

van het Kustactieplan, sommige gemeenten van mening doen veranderen.

Misschien kunt u aan minister Van Mechelen, de minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening, de suggestie meegeven om een omzendbrief te sturen naar de betrokken gemeenten.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de minister, ik kan mij terugvinden in uw antwoord. Vanuit toeristisch oogpunt moeten we er inderdaad op toezien dat de kust niet wordt volgebouwd, voor zover dat nog niet het geval is. De bevoegdheden liggen bij de gemeenten en ik weet dat heel wat schepenen en burgemeesters liever propere huisjes dan campings in hun gemeente zien. Op die manier hopen ze de betere toeristen op bezoek te krijgen die meer spenderen. Er moet zeker iets gebeuren, zodat Jan met de pet de kans krijgt om, bij voorkeur in elke gemeente, te kamperen.

Het project van Westtoer is een heel mooi initiatief. Het is nog maar net gestart, hebt u al een idee hoelang het project zal lopen? Wanneer mogen we een eerste evaluatie verwachten? Het is belangrijk om dat op te volgen.

Mevrouw Stern Demeulenaere: We hebben het hier over kamperen als een 'sociale' vorm van toerisme. Ik vroeg me af of er dan ook mogelijkheden zijn om het hoevekamperen aan te zwengelen. Misschien kunt u de voorwaarden die daaraan verbonden zijn, wat versoepelen. Er zijn in de kuststreek heel wat hoeves en boerderijen die nu al kamers aanbieden en die terreinen hebben die voor het hoevekamperen in aanmerking komen. Misschien zit dat in het functiewijzigingsbesluit dat minister Van Mechelen voorbereidt, maar dat kan ook hier meegenomen worden.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw Demeulenaere, ik heb daar recent al op geantwoord in deze commissie. Ik heb op dat vlak aan de kar getrokken om dat allemaal aan te passen. We zijn in de regering tot een consensus gekomen. Er komt een versoepeling van de mogelijkheden, niet alleen voor het hoevetoerisme, maar ook voor het ruimere plattelandstoerisme. Wanneer de regelingen van minister Van Mechelen worden uitgevoerd, zal er ook een gedeeltelijke oplossing komen voor het probleem dat ons allen beroert.

Ik heb de timing van het Kustactieplan III niet bij. Ik kan u wel de samenstelling geven van de expertencommissie. De commissie bestaat onder meer uit meester Lindemans, een juridisch expert met een specialisatie in ruimtelijke ordening en kampeerwezen, de heer Verstand, een expert met ervaring in ontwikkelingen in het kampeerwezen in Nederland, de heer Kappelhof, een expert met ervaring in het kampeerwezen in Vlaanderen, en de heer Gellynck, een onafhankelijke expert ruimtelijke planning met een uitgebreide ervaring aan

de kust, meer specifiek rond het kampeerwezen aan de kust.

Verder is er een begeleidingscommissie. Daarin worden de diverse beleidsniveaus betrokken, alsook vertegenwoordigers van de beroepssector – Toerisme Vlaanderen, AROHM, Westtoer, DRUM (de Dienst Ruimtelijke Planning en Mobiliteit van de provincie West-Vlaanderen), de campingfederatie CKVB – en vertegenwoordigers van de diverse betrokken gemeenten. Zeven van de negen kampeergemeenten aan onze kust hebben positief gereageerd. Zeebrugge telt geen kampeerterreinen. Maar zeven van de negen die wel in aanmerking komen, hebben dus toch al positief gereageerd. Enkel van Nieuwpoort en Oostende kwam geen positief antwoord op het aanbod om in het project van Westtoer te stappen.

Ik ken de timing van het project niet. Ik neem aan dat het volop loopt. Ik heb er geen zicht op hoe ver het gevorderd is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
